

Tramp 15

Vážení páneš kram-
pové volte N. B., která
je vášnivou bojovnicí
za vaše práva!

Zletý trampové, poďte k
šifřinejm radikálům.

NAR
SOCIA
VÁS NEF
NEOSTOUZ
A NE A NE
ANE AT.D.
VOLTE PROT.

Volte

Volte

Podíh nám
tetu!

Republ strana
vorala do trampů
jezdív proto aby
získat
vzdělání

Každý tramp-boy
každá dívka,
VOLI HORNA
Žitná-YWCA.

29

Kamarádi nám piší . . .

Poděbrady, dne 4. října 1929.

Milená redakce!

Vosada Michigan po způsobu jiných spolků, svolala svůj řádný valný potlach. Že to byl potlášek valnej, poznal každý podle toho, když šli camp-boys domů. Na programu byla zpráva jednatelská, pokladní, správce náradí a různé jiné vylomeniny.

Potlášek zahájil kapitán Franta Kareš místo ve vosum hodin až v jedenáct a jako důvod svojí nepřítomnosti udal, že mu jakýs dobrodinec a přítel trampířstva, zaplatil v krémě 10 piv. Omluva jeho vzata na vědomí a uznána jako patřičná a slova se ujal jednatel vosady Zelené Brčko řka v delší ne-souvislé řeči, že na vosadu došly dva dopisy. V jednom z nich jakási skuaw připomíná Bagrovi povinnosti otcovské a žádá tohoto o menší pakatýlek na kaši, ten druhý byl od jisté pradleny, v němž tato důrazně upomíná kapitána, aby se koukal vyrovnat, jelikož zůstal už třikrát za prádlo dlužen, což u něho není vůbec nic divného. Obě byli odkázány na pořad civilního práva a do novin se usnesla dáti vosada oznámení, že za svého kapitána žádné dluhy platit nebude. Potom byla Brčkoví vzdána pochvala, sestávající z jednoho správného hobla za pečlivé konání svěřené mu funkce. Šerif Novák, co by pokladník vosady, oznamuje, že z příspěvků, zakoupeno bylo jedno lůžko v ústavu pro dědičně zatížené chlastem, pro kapitána. Vosada tímto činem koná humanní skutek. Přišlo se totiž na to, že kapitán Kareš se strašně podobá molu (von taky všhecko prožere) a k stáru by musel žebrat. O zbytek obnosu, rovnající se několika korbílkům ohnivé vody, bylo hlasováno, jestli se mají propít. Při hlasování, které se provádělo aklamací, jsem zjistil, že se zvedlo devět rukou, ačkoliv nás sedělo u stolu pouze sedm. Záhadu tu jsem vypetrachtoval a přišel jsem k tomu poznání, že ten mizera kapitán měl nahoře vobě ruce a kromě toho vypůjčil si od jednoho invalidy protězu. Bimbo, správce náradí, sděluje, že k inventáři přibyl jeden korbílek, darovaný vosadě správcem Poděbradského pivovaru p. Kantůrkem. Dárci vzdán vřelý dík a provoláno třikrát A-hoj. Dále se vedla čilá debata o tom, že prý, když vermuth, tedy vod Duška. Tam maj moc faj. Rozpředla se též čilá debata o tom, že v jednom z předešlých čísel Trampa byla vosada napadena nestoudným způsobem a usnešino, napsati následující resoluci:

My, nížepodepsaní trampové vosady Michigan, vohražujeme se proti nemístnému psaní o naši vosadě, respektive o kap. Karešovi a šerifovi Novákovi. Divíme se strašně tomu, jak může Melíšek udělat spo-

lupracovníkem takového kořalu jako je Géza Včelička. Nechceme Vám vyhrožovat, ale musí Vám stačit, když napíšem, že Géza byl u nás na potlachu v sobotu a kapitán byl nucen, vydat rozkaz celému manšaftu, aby v jeho blízkosti, totiž Gézově, že jo, si žádnéj nevzpoměl zapalovat cigaretu. Von už byl Géza tak nasáklej tím špiritusem, že když se vohnul, tak to z něj kapalo jako když ždíme namočeněj hadr. Dokonce sme mu museli vyndat i sirky z kapsy, nebo by byl shořel jako funebrácká fagule.

Potom takovej člověk nám chce něco vypravovat o morálce a obžerství a sám je vlastně živá reklama Vantochovy továrny na kořalku. Tak holoubci, takovej je správněj stav věcí, vstouzet naše kamarády nedáme a tím spíše né vod takovejch lidí, který choděj (vlastně jezďěj) na tramp a místo kotlíku a deky, si vozejí na vozejčku soudek piva. Von se Géza v noci přikrejšvat nemusí, von ho hřeje špiritus a potom ho páli svědomí, že pošpinil neposkvrněnou pověst dvouch nevinnejch, jako lilie bílejšch chlapců, kterým si, holomek, troufá ještě říkat „kamarádi“. Měli bysme na Gézu skromnej dotaz, jestli mu snad ve Varně nespady aspoň na tři dni játra do moře, proto že se říká o člověku, kterej hodně chlastá, že má slany játra. Pro boha Vás prosíme, nepouštějte ho k nám do vosady a když, tak nám to předem vohlaste, neboť člověk, rázu Gézy Včeličky, když přijde do společnosti slušnejch lidí, ku př. nás, že jo, musí si dát do huby filtrovací papír a eště k tomu cedník, aby ty svoje vejšplechty mohl filtrovat. Film končime s kamarádkým Ahoj

za vosadu Michigan
zapisovatel Pepa Poitinger v. r.

Kapitán vosady: Franta Kareš v. r.

Šerif: Jarda Novák v. r.

Bagro v. r. Bimbo v. r. Zelené Pero v. r. Čouda v. r.

Verše necudné.

Vono je hezká věc bejt básníkem
a sladký verše psát,
vopěvat rodnou zem
lásku a krásu zbožňovat
a po náruči toužit žen,
vono je hezkejch věcí víc,
které by každěj rád,
dyť von je hezkej den i noc
— jenom dyž člověk nemá hlad.

F. Tundra 29.

— Tak bych potřeboval něco teplýho do žaludku.
— Tumáš swetr!
Váma.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcredního třída číslo 40.
Ceníkv vetešnického zboží zdarma.

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTĚCH HRDINA

PROVÁDÍ V NEJLEPŠÍM PROVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
TELEFON 455-7-6.

z galerie tuláků života

Fráňa Šrámek.

Markantní případ »vývoje« ukazuje nám život Šrámkův. Mladý básník — anarchista, rváč, tulák, vášnivý antimilitarista — krátce bouřlivák zvolna stárne — — ubývá sil... Od prvních veršů nazvaných »Života bído, přec tě mám rád« k »Žasnoucimu vojáku«. Poslední vzkyplnění sil —: Odmítnutí členství »Akademie« — a konec. Bývalý bouřlivák zestárnul a dohrál... Nic není trapnějšího, než přežiti svou smrt.

Proto co bylo, otiskujeme dnes jeho básničku ze sbírky »Života bído, přec tě mám rád«, vyšlé nákladem Ústřed. studentského knihkupectví v Praze. —rě—

Fráňa Šrámek:

*Už se na nás nehněvejte,
že jste při tom nebyli,
když jsme se my s mojí milou
ženili.*

*Nikoho jsme nepozvali,
nikomu nic neřekli,
šli jsme rovnou cestou v peklo,
místo v předpekli.*

*Nikoho jsme nepozvali,
žádný host k nám nepřijel,
jenom červen ten byl s námi
a nám připíjel.*

Svatba:

*Tulák se tak lehkou žení,
tulák nemá čas si hrát,
tulák ten se proto žení,
že má rád.*

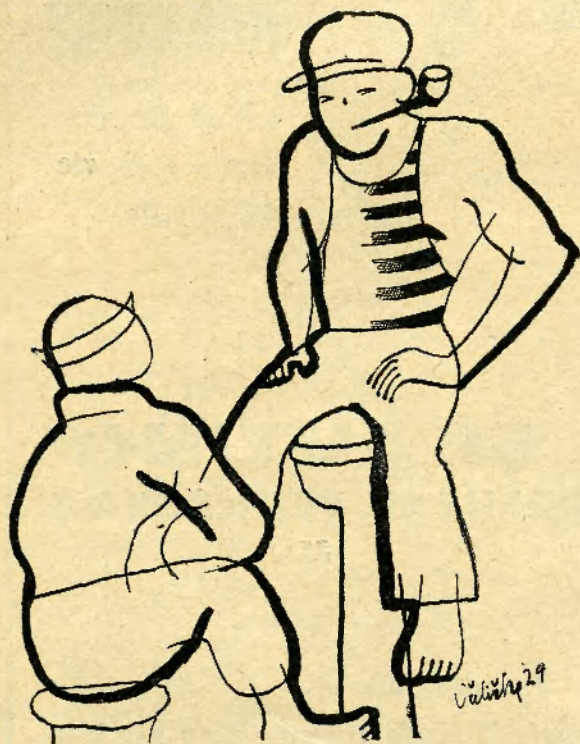
*Když si tulák ženu vede,
by v ní objal celý svět,
to smí jenom slunce vidět,
pták a květ.*

*Tak jen už se nehněvejte,
že jste při tom nebyli,
když jsme se my s mojí milou
ženili.*

**TRAMP je časopis stkvělých nuancí.
Budoucí ministr financí.**

U 5 šerifů

Věelička:

— Taxem přišel vo hodinu pozděje na rande a věříš,
že ta zmije už tam nebyla?

Kandidátní listina č. 00 tramské buňky při straně kompromisní v rámci proti- tuberkulošní letecké ligy proti vázaným kandidátním listi- nám král. hlav. města Prahy.

1. F. L. Věk, studující, Hronov.
2. Franta Sauer, t. č. sanatorium pro duševní pijáky, Kostelec nad Lesy.
3. Jan Lucemburský, bývalý král hlav. města Prahy, Kreščak.
4. Krišnamuri, nový Budha, t. č. Ceylon.
5. Vantoch, továrník líkérů a griotky včetně, Nymburk.
6. D'Artagnan, mušketyr, Gaskoňsko.
7. Baba Anujka, travička, Jugoslavie.
8. Brouk a Babka.
9. Hamlet, králevič dánský.
10. Harley Davidson, krasojedec.
11. Karel Lamač & Harry Liedke, zvukoherci.
12. Plukovník Medek, hoch od Hašlera.
13. Pes třetí rotý, Rintintin.
14. Inglmayer, jakožto zástupce trampů, na nevolitelném místě, spisovatel.

Tři paďouři šli kolem ovsá:

- Aj, hleďte přátele, tu krásnou pšenici, zahovořil první.
 - I kuš, vece na to druhý, dyť je to ječmen.
 - Nehádejte se, vy volové, dyť je to obilí, rozhodl třetí.
- šefe-

Tisíce

vás bude nyní volit. Zopakujeme si tedy stručně, co o nás napsaly orgány partají, které teď budou zebraťi o hlas. Jsou to jenom nejstručnější výňatky z posledních tří měsíců. Prosím:

„DEMOKRAT“ (Národní):

„Trampové — klackové. V denních listech konečně po zásluze poukázáno bylo na rádní nadějně mládeže, tak zvaných trampů. Již před válkou, díky výchově socialistické, nastalo určité sesurování mravů, a my, cyklisté, kteří již před 4. hodinou ranní projíždějí jsme údolí Sázavy, byli jsme svědky výjevů, které se hodily do tehdy známé páté čtvrti. Dnes ale sprostáctví a hrubost takových klacků nezná mezí. A co jest nejsmutnější, že mezi touto „zlatou mládeží“ najdete studenty, tedy inteligenci, která namnoze hledí sprostotou lůzu přetrumínouti. Není také divu, vždyť „Trn“, který vydává inteligence, dokonce prý vysokoškolských, k těmto sprostotám vychovává. A tato mládež ráda o sobě říká, že je pokroková, všichni ostatní jsou blbouni atd. Běda, kdo tyto klacky okřikne. Stane se terčem posměchu a sprostota úmyslně se stupňuje. Myslíme, že nejlepší prostředek k potlačení této rakoviny jest býkovec. Narezat této chásce na místě, a tak vtlouci jí do hlavy pojem o slušnosti a lepších mravech!“

„NÁROD“:

„Tito divoci trampové, kluci a holky, běhají úplně nazí a provádějí ve volné přírodě vyloženou prostituci, třeba s vědomím, že jsou pozorováni. Ku příkladu v Pikovicích jsem přišel na tábořiště trampů, kde bylo pohromadě 7 kluků a 7 holek, tedy aby to šlo do páru. Stan mají společný i pro přenocování, a to každému dá rozum, kdo si všimne jejich nestydatého počínání a pepické rozpravy, že ti kluci s těmi holkami se tam nemodlí. A v takové společnosti jsou vidět nedospělá děvčata od 12 do 15 let, a rovněž i nedospělí hoši.“

„VEČER“:

To, co namnoze dneska pod slovem „tramping“ se myslí, není osvězení na zdravém vzduchu, u lesů a vod, to je hotová otrava, kolem níž slušný člověk nemůže jít. Nikdy nebylo tolik nářků a stížností na sprostoty a neslušnosti trampů a jejich společnic jako letošního roku. Co jenom stížností došlo do redakcí na trampské tábory, kde bezcitní kluci a výrostci způsobem zavržením se chovali, kde místo zdravého pobytu na slunci, prováděly se alotria a orgie, ničila příroda, z mnohých míst došly i stížnosti na to, že trampové na rozdělování svých ohniček lámali mladé stromy, čímž nadělali nesmírné škody, zejména na stromoví ovocném, beztak těžce postiženém letošní zimou, že vesničané byli nuceni vyprovodit je z kraje klacky.“

„NÁRODNÍ LISTY“:

Protože se stále množejí stížnosti na nesnesitelné chování některých divokých trampů jak ve vlačích, tak i v okolí pražském, a protože se množejí i krvavé výtržnosti těchto individuí, které jsou ozbrojeni zbraněmi, učinila pražská policie první a chvályhodný krok ku zjednání nápravy. V sobotu a v neděli obsadila pražská nádraží a zabavovala divokým trampům zbraně. Člověk byl velice slušný. Proti těm, u nichž byly zbraně nalezeny, zavedeno bylo trestní řízení pro přestupek zbrojního patentu. — Jak strašlivá demoralisace řadí v řadách této válečné mládeže, je zjevno z vypravování otce, který přišel včera na policii, aby se ujala jeho 16leté dcery: „Je to žába nedokrvená“, vypravoval se slzami v očích, „ale jest již posedlá. Z učení mi utekla a jen s trampy. V sobotu táhne a vrátí se až v pondělí. Chlubí se, kolik má „šerifů“ za noc a jak každý týden střídá jiné. Mne neposlechne a tak ji, prosím vás, dejte někam do ústavu.“

To je zatím ukázka.

K vůli úspoře místa loyálně konstatujeme, že si tyto ukázky s gusem ocitovaly i listy lidovecké a fašistické: Štačí?

Z rozhovorů u táboráků.

— Jime, dyť kdyby u tebe blbost kvetla, tak si kvetoucí zahrada, plnej poupat.

— A co ty, saláte, ty bys musel bejt starej jak Methusalem a fousy nosit jako Rasputin, kdybys byl tak zdravej jako si blbej.

— No a ty, dyby tě blbost bolela, tak by si se tu plazil po břiše a řval na celej kaňon jak bejk.

— I kuš, dyť dyby ty si byl tak velkej jako si blbej, tak si budeš vo slunce zapalovat cigarety.

Následuje ruční nadávání.

-šefe-

Irčan:

Je nejlíp odejít.

*Když miluješ, je nejlíp odejít...
Palaise Cendrars.*

*Jack O' Drien, tulák a globetrotter,
jde kolem světa novou výpravu.
Tenhleten rok už stotisící kilometr
a nová láska dole v přístavu,*

*Tvé sametové oči, ó malá Zito,
jak žhavé fontány, a ty o tom
nic nevíš,
tvých nožek — damascenek, dnes
je mně tolik líto,
a ty o tom nic nevíš,
ty o tom nic nevíš!*

*Do zeleného moře špinavý proud vtekl,
domy jak zebry šly sem pít.
Milenci odesli. Ba dobře to Cendrars řekl:
„Když miluješ, je nejlíp odejít!“*

Je nejlíp odejít!

Před nákupem

potřeb pro zimní sporty navštivte náš odborný sportovní závod

„SKAUITING“ PRAHA II., VODIČKOVA 6.

Prohlédněte si naše výkladní skříně. Jistě naleznete co hledáte.

Co se skutečně stalo.

Irčan:

Umazaní Billové.

— Plesk!
 Chuchvalec rozžvýkaného tabáku, mistrně vyplivnutý starým Joem, přilepil se na prázdnou bednu od sucharů, těsně vedle mé levé nohy.
 A opět ticho.
 Starý Joe, tulák, trestanec, dobrodruh a bývalý kormidelník trojstěžníku »Dolores« — jak s oblibou o sobě říkal — byl toho večera v neobyčejně špatné a mlčenlivé náladě.
 »Přísám Plukovník Švec« — vybuchl pojednou bez jakéhokoliv úvodu — tím vším je vinen jenom ten všivěj kapitalistickéj systém.

Konfiskace

To co si mě vypravoval vo poměrech na vašich dráhách a vo tý vohradě na bránickém nádraží — to eště nic nejní. To příjdu sICH eště horší věci — jen co poznaj jak moc si smějí troufat!
 Dyš sem trampoval v Americe — bylo to někdy kolem osmadvadesátýho — tak tam byl vodhlasovanej zákon proti tulákům, hoboům, jak se v Americe říká: Ti zatracení průvodčí — »Umazaní Billové«, dostávali tím právo střílet po tulácích, dyž je nemohli jinak dostat dolů. To viš, že toho plně využili.

Jel sem ten čas právě na západ, na černo pod přepychovým Pullmanem a se mnou eště dva kamarádi mající stejnou cestu a stejný obsah kapes.

Už sme byli asi třetí den na cestě až konečně až zblejsknul jeden z těch »Umazaných Billů«. Dopadlo to tak, že oba moji kamarádi byli zastřeleni a já sem dostal kulku do stehna.

Snad sem ti už vypravoval o tulácké armádě generála Kellyho. Byl to skvělej chlapík, ten Kelly. Táhlo nás pod jeho velením asi dva tisíce, samí tuláci.

Po svém uzdravení přidal sem se tedy ke Kellyho armádě a přemejšlel sem o pomstě. Až konečně seznámil sem se v armádě s jedním chlapíkem, bývalým inženýrem. Půl roku sme spolu páchali menší žertíčky — jako vykolejení vlaků a podobně, až sme konečně dostali ty rošťáky, kerý zastřelili naše kamarády. Přisahal jsem jim kdysi, nad mrtvolami mých kamarádů pomstu.

Snad ještě viš jejich kostry pod skalou v údolí Sacramento.

Eště bych ti moh dodat, že pod vlivem stálých nepokojů a protestů byl zákon odvolán.

Jó, člověk se nesmí dát« — končil starý Joe filosoficky.

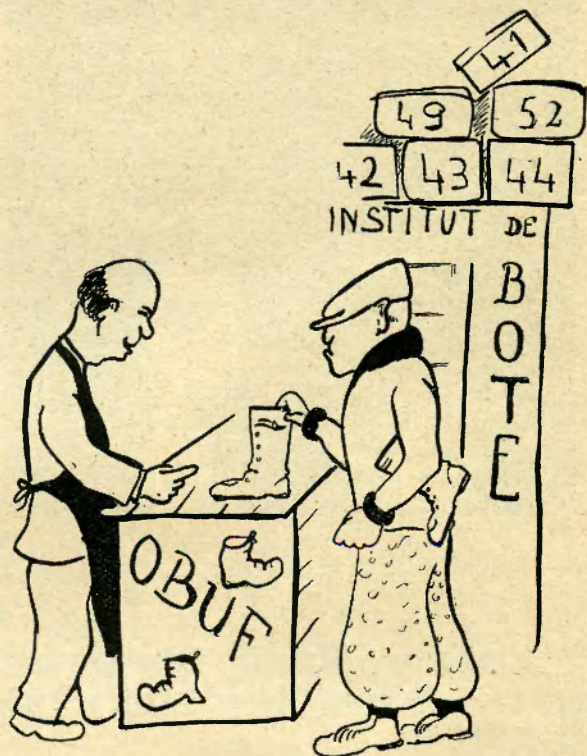
I. — Longen je prej teďko ředitelem v „Rokoku“?

II. — Kdepak, von bude přece u Buriana.

III. — Já zas slyšel, že má jít k „Osvobozenýmu divadlu“.

IV. — Ste všichni vedle. Von si zařizuje tohle „Divadlo ilusí“!
 Mk.

Crrnk-crrnk!
 „Halo! zde zvěrolékař Židlický, kdo tam?“
 „Ah, pane, mému koni něco chybí, nemůže spustit jednu přední nohu. Čím to jest?“
 „Milý pane, dokud jsem neohledal koně, nemohu toho rozhodnout. Mohl bych k vám přijít?“
 „Ano, prosím o to.“
 „Kam?“
 „Václavské náměstí.“
 „Dobrá a číslo?“
 „Nemám žádné číslo.“
 „Totě zvláštní: Prosím alespoň ctěné jméno.“
 „Prosím — jsem svatý Václav — od musea — vedí?“
 —šefe—

Pane Bohata a ručíte mi za to, že se mi ty kanadky nescvrknou?

Když si na ně pořídíte nedobytnou pokladnu, tak beze všeho.

Tramp. kanadky **Anglická obuv** pro sport vycházku I společnost

Jar. Bohata Smíchov, proti Knížecí „Keds“ Orig. am. „Hood“

TRAMP 15

Tři sta let jsme trpěli,
deset let jsme v PR-'
AZE osvobozené.

Blbec se zblbne,
pitomec se zpitomí
a vůl se zvolí

Zázrak je, kdo učeše,
ministra dra. Beneše.

— Franto, blejská se ti nos!
— To je na časy.

V.

**Zbavte Karla Hašlera volebního
práva! O ten jeho hlas už stejně žádný
nestojí.**

V době voleb.

Pane průvodčí, kdy již budeme
v Postoloprtech?

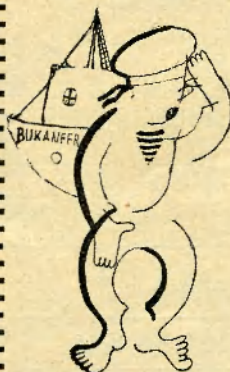
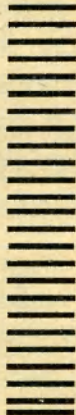
Tam dneska nestavíme, von totiž
přednosta je národní socialista a
strojvůdce je zase radikální so-
cialista!!!
A-a.

— Slečno, já na vás trpím jako
malý dítě na plínky!

— Jak to?

(Heč, pane censure, nepovím to.)
U 5. šerifů.

A: Vlez mi na záda!
B: Tak mi puč šufle!!

Mišk

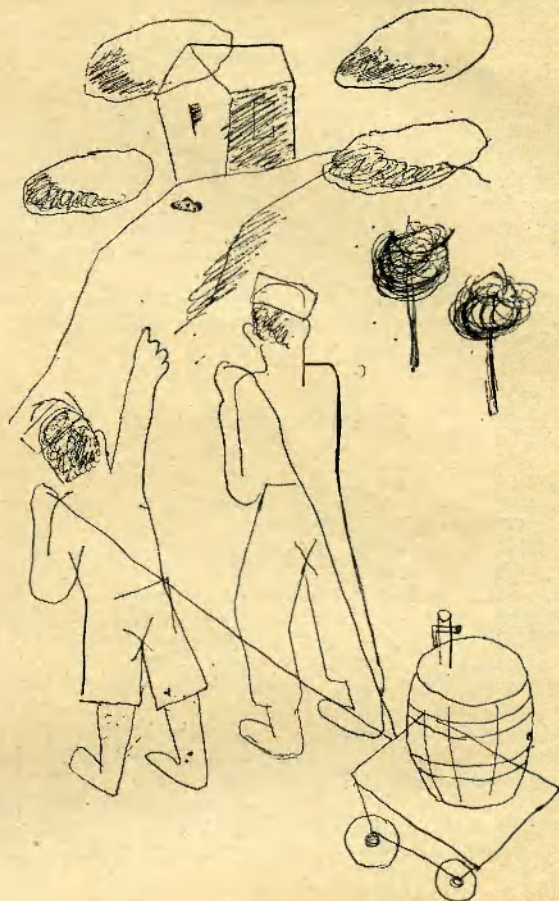
A: Di vode mně dál!

B: Proč?

A: Protože seš v nebezpečí života!

B: Jak to?

A: Protože já mám takovej hlad,
že bych sežral i v o l a. Váma.

— **Koho budeš volit?**
— **Poctivou stranu.**
— **Kterou?**
— **To kdybych věděl.**

Géza Včelička:

Včelička:

zelené stíny.

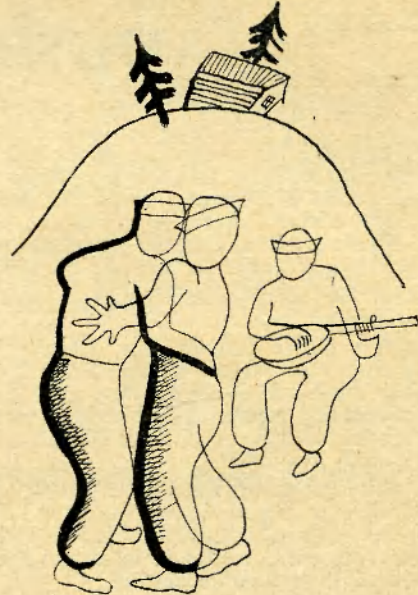
Do sadů u nádraží zelené stíny vpadly,
Zelené stíny, hvězdnatý zčeřený smutek.
Noc jako ptačí profíl usedla na zábradlí.
V měsíčním dýmu tichý pláč prostitutek.

Lucerna svítí, lucerna — žlutá a lesklá.
Zelené stíny svíjí se konvulsním smíchem.
Nešťastná duše, půlnoční písní teskná.
Šedivá mlho v sadech, křičících tichem.

Do sadů u nádraží zelená půlnoc zapadla.
Neznámé stíny, tajemný úsměv dravý.
Něžné a temné stíny vaše, zelená chapadla.
Šedivá mlho, ztracený tulák tě zdraví.

Lucerna žlutá zpívá svou píseň plynovou.
Pláč i smích nevěstky stal se teď rouhavým klidem.
Zelené stíny milují noční hru stínovou.
Zelené stíny smějí se potichu lidem.

Květen 1929.

— Včera mi jedna holka říkala, že by za to dala
nevím co, kdyby si mohla s tebou zatancovat!
— To ti věřím, já sám —
— Víš, vona je totiž beznohá! Lord.

— Četník hlásí raport: ... no a když jsem tomu
trampíři zakazoval, aby v lese nehulákal, řekl mi
abych mu ..., no a když se tak stalo zatkl jsem ho.
-šefe-

Bočane, vod čeho máš tu modřinu? Ale pad' na mně smutek.

MIŠK

Tramp koupí čtyřpatrový dům. Znač. „Mít prachy“.
— Od čeho seš tak na rukou poškrábanej.

— Ale, chtěl jsem si v noci vyhrnout rukávy a zapomněl jsem, že spím bez košile. Ctibor.

— Četař: V čem voni sou v cibilu?
— Maník: Štolbou.
— Četař: A uměli by jezdit na koni? Lord.

Na návštěvě.

— Jen se nestyď, dělej jakobys byl doma.

— Jo, jest-li myslíš, že jsem přišel kolíbat tvého fagana, to se teda mejliš!
A-a.

— Víš, že Rudy včera dusila tři kuřata plně dvě hodiny.

— To je strašný, no a vod čeho máme spolek pro ochranu zvířat?
-šefe-

— Víš Venco, že ty seš vlastně moc libovej?

— Proč?
Protože nejsi tlustej. -fal-

— Proč pořád čumíte do tý vody?

— Ale před hodinou si tady se skalky skočil Franta, a nechce se mu nák prevítovi nad vodu. Tiba.

— Víš, že trampové budou volit Stříbrného první ligu jednohlasně?

— Neblbni.

— No von vod nich dostane asi jeden hlas.

— Proč do tý pětikoruny foukáte, pane tramp?

— Esli nejsou to náhodou dva bůry slepený, voni chytřej.

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Kolega byl ještě furt na mol a jak se tak kaju, tak už zas chrněl, co by zabitá hůl. To jest, byl sem pánem situace a proto chutě k dílu. Prohlíd sem mu kapsy, boty, almaru, kufr — to víš, co dybys měl červený depeše nebo mašinkvér — to tady nemaj rádi!

Ale hlavně sem prohlížel esli mu nic néjni. Nebylo mu nic. jenom jeden padesátifrank a pro ten sem se pich vo sichrhajku.

Domluvil sem mu ještě ocofsky takto: „Jen se vystůněš a pudeš se vozrat nanovo! A i dybys se za těch padesát bobů k tý mámě dostal, polezeš na krk starý upracovaný ženský — měl bys to svědomí? Ba ne, nepojedeš, to víš, ty kadete! Nemáš už státofku, nemáš! Depak bys měl!“

No a pak sem se vysmrádl z hotýlku. Aby měl chudák klid, moc to potřeboval. Škoda že tu působivou řeč neslyšel, moh se obrátit a bejt z něj řádnej muž! Dodnes nevím, co se s ním stalo, ještě vůbec vo sobě nedal vědět. Buchví, co že nepíše!

A já se potom vez exprem do Paříže. Dyš cestovat, tak cestovat slušně a ne jako nákej trhan, žeo!

Z těch šlohnutejch denárů mi nezbylo už nic — pámbu dal, pámbu vzal — sežrala to jízdenka. Ale přece něco. Pět papírovejch franků, za který zas hodlal zakoupiti sobě pamlssek. Leč bohové zas nebyli při mně. Fkročice do krámu, povídá mi slečna, že ty franky sou tady neplatný, souce platný jenom v obsazeným území. A já je — myslím si, a klnu osudu psů a syčáků. I zzelelo se slečně poutníka okoralého a prá: „Helejte, tu máte jeden frank platnej a dejte mi ten jeden prevít, já tydle válečný prachy si skovávám na památku.“

A tak sem stál fpařízi s jedním frankem a štyrma papírkama. Přece se tady nebudu blamovat s osamnělým bobem! — a dal sem ho slečně spátki, aby mi to dala v naturáliích. To byl ovšem liqueur fin na způsop koňáku.

Jsouce posilněnej, dal sem se do rozprávění s policajtem vo tom, jak by se asi tak nejlíp došlo na československej konzulát. Von nevěděl co to je a tak to hledal v notesu. Dyš to našel, povídá tadydle dolů.

Ukazoval přitom na náký schody, kerý vedly jako-by na záchod. Já povídám, že se mi nechce. Von zas, tak co se ptám, dyš tam nechci. Aš nák mi to trklo, že tam chodí po těch schodech tolik lidíh a k tomu i ženskejch, i povídám, co to tam dóle je. A von, že podzemní dráha. No jo, hergot! Téfain, ale kdo mně tam bude vydržovat? Tak mu vysvětluju, že chci jít pěški, já se po ránu ráť projdu. A von se děsně smál, že je to dvě hodiny cesty a že mi dá na to vozidlo, esli nemám.

To si pište, jak já byl uražený! Spomněl sem si na ty štyry papíry neplatný a zmáčknouce je v hrsti, ukázal sem mu je, tak aby neviděl, že sou vobsazeně-územní. A řku, že za todle se dostanu metropolitánkou aš do Nuslíh.

Votočil se ke mně nestoudně zádami, tak že sem byl nucen odcválati. Protože sem byl podvyživenej aš hamba, cválal sem na ten konzulát nikoli dvě, alébrš tři hodiny a to víte: Zavíráme, příte zejtra!

Břečel sem jako děcko, ronice při tom nával sprostějch nadávek. I povídá ke mně jeden taky postizenej: „Neblbni, pošlou tě šupem do votčiny, po semnou večír do St. Mandé, tam sou sokolové, ty nám něco pučeť.“

To byla outěcha sice fajn, ale, kdo mi to zaplatí, že sem visel až do večera na zábradlí u Seiny hlady skroucenej jak magnet? A při tom sem neviděl neš u vody nakládače žrát a v krámech lidí žrádlo si kupovat.

Eště že sem se dočkal večera živej a ty sokolové mi pomohli. Dyš mně zblejskli, utekli vode mně a poslali na mně kustoda, aby mi vyndal boty, že se v jednotě cvičí, ale podpory se neudílejí. Já nevím, že sem se v tu chvíli hlady smál. A smál sem se nák blbě, protože se ten kustod začal smát taky, potom na mně mrknul, zašuňal mi do ucha, abych k němu přišel po cvičení, že to bude dobrý.

Dyš se bratři zdejchli, vyhledal sem kustoda, aby něco vyvalil. Von fšak vyvalil jenom voči a povídá: „Víš, tys mi byl nákej nápadnej a tak sem si mislel, esli nejseš z Rígráku. Se mi zdá, že si byl s Burrym v partě a já zas dělal rotyku s vandalama. Jednou sme se s Burrym pomazlili, aš ho vodvezla záchranka.“

„No jó“ — povídám vandalovi, „ale já mám děsnej hlad!“

Slovo dalo slovo a já večerel s bratrským posluhou v jeho kumbálku. Vykládal, že nejni žádnej sokol, ale že ho tady drží hlad a jak se nachomejtne iná vyžírka, že tam poběží, že je sice mezi čechy domof můj, ale domof bez koryta, to že je dífka bes klína.

Ten kluk, co mně sem nahecoval na konzulátě, se mi zdejchnul v tělocvičně, jen sme tam vlezli. Hádám proč a aj, kustod mi to vysvětlil. Von chtěl seknout náčelníkovi šponofki a chytl ho při tom, tak mu dali hůbla vo kladinu a pustili ho vzhledem k tomu, že je původu soukrevnýho. Bejt jinej — tak ho dali spravedlnosti. No a dneska zrovna tam náčelník byl, tak vzal šmízo hned.

Bratrskěj dýnctman netušil, jak je mi fuk, že nejni sokol, nýbrž socijálista a filozof, že nejni pitomec, alébrš selfmademan a že je zejtra středa. Se vajs, že to je dobře, že to netušil, von se takle ještě pro mně exponoval a vopatřil mi práci. Měl fpařízi bráchu a ten mně vzal sebou do koksárny, kdeš sem vyfasoval trakař a já se začal práť ze životem. To ale řeknu hned, že je dvcky lepší nedělat nic a mít trochu hladu, neš takle volsky se mořit s koksem a požírat bílej chleba a červený víno. Hosana Jehovovi a jeho kolegům — vono to tak dlouho netrvalo a pak začala nová fáze mejch potulek, kuci — už nepudu sám a ve dvouch se to lépe táhne!!!

(Pokračování.)

TRAMPOVÉ!

Lyže, hole, boty, obleky a veškerou lyžařskou výzbroj objednejte opět v tramském závodě **American Sporting Store JAN HORN, Praha II., Žitná 8 YWCA.**
Zahajují splátkový prodej kanoí. — Pište o nové ceníky. — Novinka: Zlaté gramofony

— Co se v tý hubě furt hrabeš?
 — Dyš já tam mám vyžranej zub.
 — Tak mu nedávej tolik jíst, dej mu diety a von se spadne. —fal-

Četník: — Že se nestydíte pane Kapusta. Podívejte se, jak jste pana Paďoura zřídil!

Kapusta: — No jo, dobrá, ale šil-havej už byl před tím! Derviš.

— Kucí, nesežrali ste mi mezitím co sem byl pryč, polovičku aprovi-zace?

— A di, co si vo nás myslíš? My sme ji sežrali celou! Lord.

— Povídá Childa Jardovi: Jardo, mě něco štíplo za košili. Podívej se neleze mi tam mravenec?

— Povídá Jarda Childovi: Ne, le-zou ti tam dva. Lord.

— Vzdýchá Láďa Brtků: Kruci-písek, zejtra má Pepek svadbu, to abych se holil a za šest neděl máme zábavu, to abych se holil znova. Zatracený holení. —šefe-

— Člověče, neřek bys, co mi sme propálili v chajdě dříví, dyš byla ze soboty na neděli ta zima!

— Nó, vidíš a to ste v chatě tři a tedko co my sme museli propálit, dyš je nás tam sedum!! Lord.

— Joe, co uvaříš dnes k obědu?
 — Ty popleto, co pa já můžu vědět co z toho bude, až to bude hotovo. —šefe-

— Pacholci, holomci atd., co tu děláte?
 — Ale náš šerif se menue taky Venca, tak sme sem chtěli dát kytičku.

— Proč tu máš tu cedulku „Kouření za-kázáno“?
 — Aby mi nekouřily kamna!

F. Tundra:

Trampeké dni.

Se všemi vagabundy světa
 bych pít chtěl,
 se všemi vagabundy světa
 bych jít chtěl,
 se všemi vagabundy světa
 bych do nebeského království šel — —

— — ale nepůjdu, protože tuláku stačí jen zem. Karle Tomane, básniku díky.

Třetí týden jsem měl již jen něco přes dvanáct korun, a Járin ještě méně. To jsme chtěli od Hronu zpět k Váhu, přes Hory — z Podbrezové do Růžomberka. Slibil jsem totiž kamarádce Heleně Holdošové, že tam přijdeme.

V Podbrezové jsem ji chtěl psát — začal psát — ale neposlal. Bylo už pozdě. A pak, nešlo to ani. V hostinci, v závodním domě tamních železáren byl »abnormál«; i člověk, který každému říkal, že je »abnormál«. Dalí jsme se s ním do řeči. Vyprávěl o Štefaníkovi a pil »unikum«. Měl zvláštní, odporně chytrácký úsměv — ale jinak byl celkem dobrý chlap. Jen to nám nechťel věřit, že jsme z Prahy a že nemáme peníze. Tam »praj« má každý peníze. Konečně pak nám dal také přinést dvě sklenky — — a něch sa páči.

S vážnou tváří jsme si tukli »na šťastlivou cestu«.

Bylo však již před večerem, dali jsme tedy milému podroušenému abnormálovi »z bohom« a hodili torny na záda. Chtěli jsme před tmou najít nějaký lágr ke spaní.

»Franto, stop. Tamhle je jakási chýš«. Jdeme. Je to prázdný seník.

»Tak co?« Zůstanem!

Byla již tma, a mrzelo nás hledat něco venku, tak jsme zůstali. Bylo to před Jasenou. Zabalili jsme se do cely a do dek, vykourili každý jednu »zoru« a zazpívali si »dobrú noc«. Takový byl každý náš večer.

»Brrr... fuj, to je hnusná zima.« Strčím do Járina. Vstáváme. Jsou asi čtyři hodiny. Kávu jsme nevařili »až později«. Zbalili jsme pouze deky a vyrazili dál. Hory byly už jen pár hodin cesty. Chtěli jsme je dnes přejít — ovšem, jak a kde, to jsme jako vždy nevěděli. Pro nás plány a značky neplatí. To vůbec není zařízení pro trampy; proto, kde jsme mohli, vyhnuli jsme se jim. Jedinou naší mapou byla mapa ČSR, a to ještě železniční. Ale abych nelhal, Járin měl pár speciálek, ale pouze moravských.

Pod Horama se cesta rozdělovala do dvou údolí. Na radu jednoho »staríka«, dali jsme se levým, »Suchou dolinou«.

»A pak chodníkom, cez Hole na Koritnicu.« »Ďakujem, z bohom«.

Ten den bylo, jako všechny předcházející, děsné vedro. Obloha jasná, jak pohled dětí v parku. Vrcholky Hor zdály se dnes nepřírozně smutné a teskné. Takový horký chlad z těch černých hor tek' dolů do údolí.

*

Skoro celé dopoledne jsme proleželi u potoka. — Sestup z Dumbieru nás tak nekřesťanský zřídil, že jsme byli utaháni víc, než naše rozbité boty. Uvařili jsme si černou kávu a zkusili spát. Začínali jsme mít už jeden na druhého vztek — proto jsme raději mlčeli — a spali.

Teprve po poledni — obětovavše dvě z řídoucích kostek na polévku — jsme znovu se zdvihli. Vedro bylo stále nesnesitelné. Na štěstí záhy jsme zapadli do stínu.

*

Suchá dolina končí bystrinou, tekoucí prudce s Hor. Je to skoro malý vodopád místy. Ovšem, že jsme se dali po něm vzhůru — chodník jsme totiž nemohli nalézt.

Myslím, že to byla dost nebezpečná věc — každých pár kroků jsme měli naději, že si při nejmenším důkladně pošramotíme nohy. Ten výstup byl celkem jednou z nejhorších našich cest, nehledě ke krátké intervenci, kterou nám způsobily nosy. Na jednom místě ležel přes houštinu vyvrácený kmen starého smrku — zkouším, zda je pevný, a tu ajta: Vosí hnízdo. A hned důrazné upozornění, že zde nemám co hledat. Tři žihadla za uchem a Járin dvě.

»Krucifix bestie mizerný, to vám neodpustím« a vskutku začali jsme je tak bombardovat kamením — žel bohu však s malým úspěchem.

*

»Járine!«

»Hm? ...«

»Dáme se tady tou pěšinkou, tady na pravo.« A dali, bla-hořečičce šťastné náhodě a slovenským »horárům«, kteří je upravují.

*

Konečně venku z lesa.

Salaš — prázdná salaš, krčící se pod kosodřevinou, pokrytými vrcholky hor. Jsme již ztaháni, jako psi — může být asi šest hodin. Přesný časometr ovšem nemáme.

»Járine zůstanem?«

Měl jsem chuť — ale nezůstali jsme. Nešlo to. Uvařili jsme si pouze každý »rýžovku« (polévku z rejže) a Járin kaši, ovšem jen z vody, kterou jsem objevil za salaši. Takový hezký pramen to byl.

Zase mám chuť zůstat — ale Járin nechce. Nemáme chleba — já nemám vůbec žádný a Járin pouze půl vecky.

Házíme znovu torny na hřbet a prodiráme se kosodřevinou vzhůru.

*

— Fery a Tlasko dožadovali se v noci přístřeší u „pohostinského“ sedláka. Ten bez odpovědi vzal pušku a počal po nich střílet. Když byli oba z dosahu jeho moci, pravil Fery:

— Mě se zdá, že ten sedlák nemá moc trampí rád!

— Povídá Tlasko: Víš, mě to začlo bejt' ihned nápadný, dyš ten chlap začal po nás střílet! Lord.

Onehdy se blízko nás ulágrovalo několik paďourů. Jedna díťka počala brnkat na ceteru a zpívat „Joj, cigán“. Chvilí posloucháme, pak se zdvihl Franta, podešel k ní a řkne: „Madmoazel, ten cigán je v tom jako živej!“

U 5. šerifů.

— Já sem akademický malíř!

— Nic si z toho nedělaj, já sem taky švorc. Indan.

— Člověče, vy nevíte, co je etiketa? Což nevíte, že je nesluš-no mít ruce v kapsách??

— Nohy si tam přece nemohu dát!! A-a.

— Štrudla jede v noci na kole do osady. Zastaví ho policajt.

— Člověče, stůjte! Kde máte lampu?

— Cák neviděj, že si zrovna pro ni jedu? Šouša.

»Hrom, aby do toho uhořel — nadávám. Zašli jsme si totiž — musíme se po úbočí vracet zpět.

Ale za ten pohled dolů, do jednoho slepého údolí, to stojí. Krásný večer — hvězdy barví rudou oblohu do modra. Na horách je každý večer krásný, každý... Jdeme »chodníkem« zvolna dolů — kleč mizí. Stmívá se stále víc — — —

*

Noc na horách, to není jen poesie. To je víc, sen i skutečnost.

Ale hlad je zlá věc — a bez chleba se člověk nenají. A Járin má jen půl vecky chleba. Dal mi ovšem, ale vidím, dost nerad.

Ostatně nedivím se, je to zde vzácná věc. A zítra je neděle — a zde vůbec je těžko chleba dostat.

Přikusuji k chlebu »parenicu«, kterou jsme si koupili u báči pod Dumbierem, a zadumaně pohlížím na hvězdy, a je mi docela fajn, krásná noc — lesy hučí...

» — Franto, tumáš ještě kousek chleba — zítra snad něco seženem — »Jarina, jak se zdá, mrzí to, že mi nedal po prvé víc.

»Dík Jardo —«

— — Dobru noc — — —

*

Už druhý týden provází mně tulácká konfese Jesenina; hned od Oravy — — »V kraji žit rodném nebudu — tesknotu nezmožu, vím — chalupu opustím, zůstanu — zlodějem toulavým — —«

Sergěji, kamaráde, kamarádi — — hvězdy... »Do videnia«.

Franta Tundra
(září 29.)

Co nás zajímá

Do Plzně! zveme tímto kamarády z „Bašty“, z „Morganu“ a „Vlčího doupěte“ na potlach 26. t. m. Rumě- nec s sebou! Blíží se letací komise. Za osadu „Medvědí“, šerif.

Old Camping-Club v Drážďanech. Zápas se konal dne 28. srpna ve Sportingsalu při vyprodaném domě. Bantan: Vošalík 55 kg—Glaser 55 kg. Zápas po třech kolech uznán za nerozhodný. — Perová: Šeba 57 kg—Renner 56 kg. Vítězí Renner v 1 kole knock-aut. — Welter: Novotný 65 kg—Herman 65½ kg. Vítězí Novotný po třech kolech na body. — Lehkostřední: Janouš 68 kg—Friedman 69 kg. Zápas uznán po třech kolech za nerozhodný. — Dvě poslední dvojice boxují po 5ti kolech: Manginton 72 kg (osterreich Pfadfinder)—Pelzer 72 kg (YMCA Dresden). Manginton boj vzdal ve 2. kole pro zlomení ruky. — Bob Hurikán 60 kg (osterreich Pfadfinder)—Bob Joly Baar 61 a půl kg (D. R. Pfadfinder). Bob po krásném boji vyřizuje černocho za 5. kolech na body. Dostává stříbrný pohárek a bronz. medailli.

Old Camping Club, po svém úspěšném zájezdu do Rakouska a Německa, přijal pozvání Dresden box Pfadfinderu klubu a jede v této stavě 27. t. m. k matchi do Drážďan: Vošalík bantan. Šeba pérová, Novotný welter, Janouš střední. Monginton. champion Rakouska, polotěžká. Bob z Hurikánu, champion Rakouska, lehká váha.

Dobry tramp Tonda Zdenek a sl. Blechová, oznamují své zasnoubení tuto sobotu ve franc. restaurantu „U Taterů“ v Třebenicích. Čest jejich pámátce.

Old Camping Club děkuje všem, kdo se přičinili, aby byl uskutečněn zájezd do Rakouska — děkuje P. T. redakci za uveřejnění našich výsledků a zvláště Hadžimu a Bobovi z Hurikánu, kteří se více než skvěle za svou osadu reprezentovali.

„Z Údolí Velkého Vozu — Osada Medvědí.“ — Trampové — zloději? Tužil jsem něco vo náky zlodějně, když jsem si to fackhal minule do chaty a na stožáru viděl jsem můj špinavej kapesník, s nímž si větrové láskovně pohrávali. Díky Cimbálu, dopadlo to lepčí, než jsem si představoval. Blbej kanadskėj žertík, jemuž neporozuměla jen vokenice — jinak našel jsem vše v pořádku. To čumíte Padouři, co? A pachatel, nákej dobrej trampfř, jménem

Cimbál zanechal mě tento milostnej dopis:

Milej Šerife!

Je mně líto, že jsem do Tvé chaty se nedostal, prohlídal jsem Tvé vinné sklepy, které bohužel zejí prázdnotou, a ke svému zármutku nenašel jsem ani lahodnou číši rumu, abych připil Vaši osadě. Nic jsem Ti zde neukrad, ale pro podruhý, můžeš mně ty kabáty a deky připravit, já je prodám do Plzně Kroftovi. Jinak se těším, že mě pozveš s mým mužstvem na potlach. — Ahoj,

Váš oddaný Cimbál.

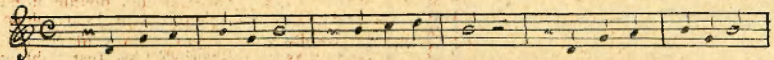
Tak koukej, ať přiharcuješ, 26. t. m. na potlach, abych Tě polaskal! Šerif.

Meziosadní tenisové utkání osad „S. O. Údolí Slunce“, Luka p. M. a Zlaté Řeky“, které se konalo za

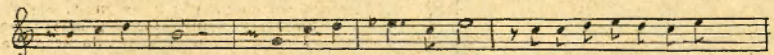
krásného počasí 6. X. 1929 na courtě Zlaté Řeky v Poddubí za četné návštěvy osadníků, skončilo hladkým vítězstvím osady S. O. Údolí Slunce a sice v poměru 7:1 bodům. Před zápasem, který se konal při příležitosti jubilea osady Z. Ř. byly vyměněny vlajky. U poražených vynikl Pepík Taitz svojí rychlostí a Bogan, který jako divák se postaral o zábavu mezi přihlížejícími osadníky. Uvádíme některé výsledky: Lang Z. Ř.—Zástěra S. O. Ú. S. 6-2, 3-6, 6-2, 6-4. Hála Z. Ř.—Hertl S. O. Ú. S. 2-6, 6-3, 2-6. Taitz Z. Ř.—Aišman S. O. Ú. S. 6-2, 0-6, 3-6. Taubenest Z. Ř.—Šanda S. O. Ú. S. 2-6, 6-4, 4-6. Polívka Z. Ř.—Šilhan S. O. Ú. S. 0-6, 1-6. — Osada S. O. Údolí Slunce“, děkuje tímto osadě „Zlatá Řeka“ a „Lišákov“ za kamarádké přijetí a pohostění při příležitosti tenisového utkání.

Věcni řísen.

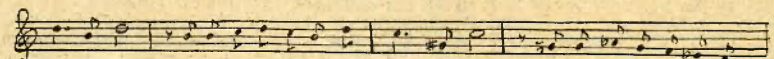
Franciácká sentimentální
Slova a melodie: Kuzma

1. Už hodím na luvěch se restni rdi a do stam srdce náh
2. Ai jeanou po letech si vzpomeni, jak v luvěch vniel mech

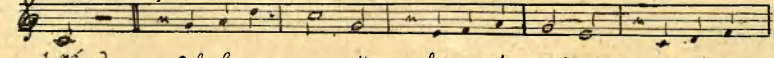

1. sen mámu. vi: jak sladká ve-di na se ovras třech ocina
2. a v polích zem, kduz děvce mi-če-né jme v perne náruče své

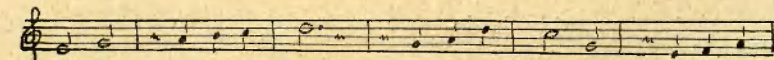

1. rozhoří, žuži o vsem minulém se ho-vo-ří a na mláde se ignomi.
2. oby-č a nikdy jme o ani ne-hta-li, zda mozt. „Ano:“ Kckne.

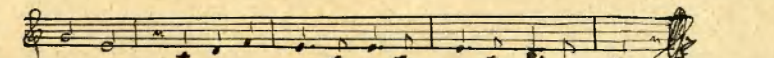
Refrain:

1. ná } Ach, kama-na-di, kde je to mláde, o něm: tak
2. ná }

na-di jme sniva-li, kde jsou ty chví-ě kdy se sve

mi-č vstiny bi-č jme ji se rti li-ba-č...

Trženo jako rukopis, tucet místy patřičně!!

„Franto, puč mně korunu!“
 „Nemám!“
 „Ale dyk máš plno drobných!“
 „To sou padesatníky!“

Lecián.

„ŽIVOT JE JEN SEN“ — DOBRÁ! SEN NE-
 NÍ PRAVDA — NEPRAVDA JE LEŽ — LEŽ
 JE ŠPATNOST — ŠPATNOST JE ZLO —
 DOBRÁ — ŽIVOT JE TĚDY ZLO,

Tundra.

Trampský oznamovatel.

Dvě trampky hledají dva opravdovské trampy, co by kamarády k dopisování. Značka „Papírový potlach“ Poste rest. 11. pošta Brno.

Krojčovské potřeby ve velkém výběru za nejlevnější ceny
„VIGO“
 nyní Celetná 9.
 Za příčinou zahajovacího prodeje značně snížené ceny.

Budiž světlo

ve všem, co se týká pohlavní a manželské lásky! Konečně kniha, kde každý, vzdělání po pravdě, získá odpověď na nejasnější otázky svého nitra!

Slavný spisovatel R. Gerling ve svém díle

Diskretní odpovědi na důvěrné otázky

dává 315 žádoucích odpovědí na otázky, které neradí kládem. XX. kapitola pro válné lidi. Cena Kč 18.—, poštou Kč 20.—, v zalepené obálce Kč 22.—.

Výňatky z některých kapitol:

Kapitola 1. Palčivé otázky o lásce, zasnubách, věnu, chuti k ženění, smyslnosti, volné lásce, plazení a manželském štěstí. — Je soulož jediný normální a mravní pohlavní akt? — Je muž smysluplnější než žena? — Je pravdou, že tmavovlasé osoby jsou válnivější než světlavé? — Z čeho se skládají lidské semenné buňky? — Je to pravda, že se po početí u ženy dostavuje odpor k dalšímu styku? — Má valutiku zápach tak značnou úlohu v pohlavním životě? — Jak to přijde, že zdravý muž zvracoval dříve po styku a nevěstkou, kdežto po svatbě se mu to již nepřihází?

Kapitola 2. Cudnost, zdržlivost a morálka. — Nestane se cudně žijící mladý muž nervosním nebo impotentním? — Varujete před nevěstkami? — Jak pak tedy má mladý muž ukojiti svůj pohlavní pud? — Má trvalá zdržlivost škodlivé následky pro zdraví děvče? — Je důvěrný styk se snoubencem v každém případě nemravný? — Můj snoubenec pronásleduje mne návrhy, které jsem dosud zamítala. Nyní však se stává chladnějším a odmítavým. Jak se mám chovati, abych zabránila roztržce?

Kapitola 3. Sebeprzření a jeho následky. — Je tak zvaná duševní onanie příslušnou četbou také pak škodlivá, nekonají-li se ruční pokusy k přivedení vzkyptění pohlavních šťáv? — Jaké následky má onanie u mladistvých osob? — Jsou noční poluce (vřevy semen) známku choroby? — Jsou poluce zdravotně nutné u pohlavně zdržlivého muže?

Kapitola 4. Čmýra a co s ní souvisí. — Jak lze periodu vysvětliti? — Jak se má žena chovati při periodě? — Jest pohlavní styk při periodě zdraví škodlivý? — Smí si žena při periodě převlékati prádlo a umývati si spodní část těla? — Smí se prováděti při periodě vyplachování z důvodů čistoty? — Má také muž periodu?

Kapitola 5. Kdo se smí ženiti? — Koho si máme vzíti? — V kterém stáří smíme nejdříve uzavřiti sňatek? — Který rozdíl ve věku se doporučuje při uzavírání sňatku? — Je na pováženou, vdá-li se malé, slabé děvče, za velmi silného a velkého muže? — Smíme vějiti v manželství a pohlavně nemožným člověkem, jenž se ještě léčí? — Jaká opatření máme učiniti, abychom se vyvarovaly nákazy? — Jest radno se oženiti mladému muži, trpícímu nervosní impotencí (nedostatečným ztopořením)? — Je radno mladé dívce vdáti se za bohatého, ale starého muže?

Kapitola 6. Smrt lásky. — Proč se nemohou často manželé, po krátkém manželském spoluzití ani cítiti, ačkoliv byli dříve velice zamilováni? — Co má činiti žena, jejíž muž chodí za jinými ženami?

Kapitola 7. Jak často se smí souložiti bez škody na zdraví manželů? — Která doba je pro soulož nevhodnější? — Je muž také hned po soulož opět schopen plazení? Má si také muž po soulož omýti spodní část těla? — Jest manželský styk v době periody nebezpečný zdraví? — Je dovolen pohlavní styk se ženou v pozhnaném stavu? Je při soulož lidí zvířecí poloha nebezpečná? — Jak se vysvětlují bolesti, které pociťuje zdravá žena při soulož?

Kapitola 8. Plodnost a bezdětné manželství. — Kolik může mít žena nanevňv děti? Může nastati oplození u ženy, když se při pohlavním aktu nedostavilo vzrušení? — Jest možno libovolně určití pohlaví? — Je pohlavně dospělá žena v každý čas pohlavně oplozitelná? — Lze zjistiti mužovu neplodnost lékařskou prohlídkou? — Proč nemají prostitutky děti?

Kapitola 9. Těhotenství a předčasný porod. — Podle čeho lze poznati oplození již před zmizením periody? — Je pravdou, že se může poznati těhotenství po změnách pupku? — Jak povstává břišní těhotenství? — Smějí šestinedělky měniti prádlo? — Jak se docílí lehkého porodu? — Dostavuje se po prvním porodu u ženy silnější potřeba soulož než dříve? — atd. —

Kniha tato má celkem 20 zajímavých kapitol.

Knihu má na skladě a zasílá:

HYDIKO, DŮM MODERNÍ HYGIENY, PRAHA II., Spálená 34./126

Důležitá poznámka: Kniha tato se neposílá osobám mladším než 20 let. Knihu možno obdržeti v všech knihkupců v celé Československé republice.

Vypíšte, odstříhnete a odešlete v nezalepené obálce pod 30 hal. známku.

OBJEDNAVKA.

HYDIKO, DŮM MODERNÍ HYGIENY, PRAHA II., Spálená 34./126

Zašlete mi knihu sexuologa R. Gerlinga: „Diskretní odpovědi na důvěrné otázky“, za cenu: Kč 18.—, — poštou Kč 20.—, — v zalepeném obale Kč 22.—, — Prohlašuji, že knihu nedostane do rukou nikdo, komu není ještě plných 20 let.

Jméno:

Adresa:

Pište zřetelně! — Nehodit se škrtněte!